PETR EISMANN

POCHODEŇ OSUDU

VELEKNĚZŮV ODKAZ

PETR EISMANN

POCHODEŇ OSUDU

VELEKNĚZŮV ODKAZ

Jonathan LIVINGSTON

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2025
Cover design © Jana Maffet Šouflová, 2025

ISBN 978-80-7551-411-0

PROLOG

Před dávnými věky stvořila civilizace bájné říše, které daly vzniknout dokonalým zázrakům. Se vzrůstající mocí ale rostla arogance jak jejich obyvatel, tak vládců. To vyvrcholilo tím, že přestali věřit ve své bohy a ti je opustili. Bez víry, ale v blahobytném životě se dávné, legendami opředené civilizace postupně dostávaly do vnitřních krizí, které způsobovala rostoucí korupce a lenivost či neochota se dále rozvíjet.

Seveřané dlouho pozorovali úpadek společností, se kterými čile obchodovali. Když pak uzrál čas, objevily se jejich válečné lodě a na nich zuřiví válečníci, kteří se rozhodli vzít si silou to, čehož se jim dostávalo po drobcích díky značně nevýhodnému obchodování. Dávné civilizace tak byly utopeny v krvi a chaosu.

Válečný běs řádil desítky let, než v troskách legendárních říší povstala nová království. Jejich vládci v sobě však uchovávali ambice na znovuobnovení dávných říších. To jen roztočilo další kolotoč válek. Ty

téměř zničily veškeré zbytky civilizace. Naštěstí se ale objevili noví bohové, kteří válečný běs ukončili.

V průběhu času obnovy pak vládci celého světa sklonili hlavy před novými bohy. V těch časech nebyla o božská zjevení nouze, což u všech obnovilo víru. S ní se objevily církve, které nejdříve získaly duchovní a posléze i světskou moc.

Čas obnovy trval stovky let a všem se zdálo, že svět kráčí k zářné budoucnosti. Pak se ale objevily mezi novými bohy spory. Zatímco naši bohové, které jsme pojmenovali Věčným a Věčnou, hlásali rovnost a přátelství, na rozlehlém Severním kontinentu se objevil zrůdný Eischarkos, hlásající teze o tom, že svět musí být očištěn mrazem. Po jeho boku stanul neméně strašný Nyxator, jehož kněží křísili nemrtvé po stovkách a tisících.

Čas obnovy skončil v okamžiku, kdy se u břehů Garbonu, naší domoviny, zjevily černé lodě stoupenců temných bohů. Z jejich útrob se na nás vyvalily nemrtvé zrůdy, doprovázené hrůznými kněžími, kteří kolem sebe šířili chlad a chaos. To rozpoutalo další sérii válek, během níž pod křídly církve vznikla společenství dobrodruhů, která pomohla s likvidací zrůdných nepřátel, a to jak přímým bojem, tak výpravami, během nichž se jim podařilo získat mnoho zajímavých artefaktů z dob dávno minulých. Jedním z těchto artefaktů byla i Pochodeň osudu, jejíž záře

chránila Lentské království před nájezdy nemrtvých. Díky tomu bylo toto království, na rozdíl od jeho sousedů, téměř uchráněno před válečnými hrůzami.

Válečný běs odezněl téměř tak náhle, jak začal. Pravidelně připlouvající černé lodě našich nepřátel se najednou přestaly objevovat. Naši vládci následně vyslali na daleký sever obrovskou trestnou výpravu, z níž se ale vrátil jen málokdo. Z hrůz, které na Severním kontinentu spatřili, téměř všem přeživším zbělali vlasy, všichni však shodně prohlašovali, že se jim podařilo tamní zlo vypálit do základů.

Naši hrdinové si však s sebou kromě děsivých vzpomínek přinesli i zrníčko pomsty temných bohů. Tímto pomstychtivým zrníčkem byla děsivá nákaza. Ta naplno propukla několik měsíců po návratu hrdinů. Epidemie nemocí zachvátila celý náš svět. Statisíce a milióny obyvatel zemřely. Mnohde nezbyl ani nikdo, kdo by mohl pohřbít hromady mrtvol. Centra civilizací byla zničena. Nová pak vznikla v okolí opevněných klášterů a hradů, které se nacházely při okrajích civilizace. Celé šlechtické rody vymřely a na jejich místo nastoupili preláti církve, díky nimž neupadl svět do chaosu.

Od hrozivé epidemie uběhlo moře let. Obyvatelstvo postupně zaplnilo epidemií vyčištěné oblasti. Říše, vedené církevními preláty, začaly nebývale prospívat. Strach a obavy z ohrožení temnými bohy nahradila

lhostejnost a pevná víra v to, že bylo toto nebezpečí definitivně zažehnáno. Společenství dobrodruhů, která byla severní výpravou a následnou epidemií značně zredukována, se už nikdy neobnovila v plné síle a se vzrůstajícím pocitem bezpečí se neustále redukovala. Vědomosti a artefakty, které se jim podařilo nashromáždit, se vytrácely, neb si nikdo nepřipouštěl, že by se hrůzy ze severu mohly vrátit.

Před několika lety se začaly ztrácet rybářské lodě, které se odvážily do Severního moře. Jejich ztráty se ale přičítaly častým bouřím, které tam byly celkem obvyklé. Pak, přibližně před měsícem, se u severního pobřeží Garbonu objevily černé lodě se služebníky temných bohů a maják, kde měla zářit Pochodeň osudu, zůstal potemnělý.

PROKLATÉ POŽEHNÁNÍ

Jmenuji se Dahakus a mám tu smůlu, že jsem se narodil jako třetí syn třetího dne třetího měsíce třicátého třetího roku úřadování patriarchy Věčné bohyně. Jsem přesvědčen, že se téhož dne narodilo mnoho třetích synů, ovšem já měl tu smůlu, že jsem se narodil v malé vesnici Hopské vrchoviny, kde od nepaměti žili hobité. Ti neměli zpravidla více než dvě děti, přičemž starší dědilo rodový statek, druhý potomek se dobře oženil či vyvdal na statek svého partnera, no a o třetí dítě pak už nikdo neusiloval. Mí rodiče k sobě i po narození druhého potomka cítili silnou přitažlivost, a tak jsem se narodil i já, za což jsem velice rád, ovšem byl bych raději, kdyby se tak stalo jiného dne. Asi by o nic tak hrozného nešlo, kdyby u mého narození neasistoval zdejší kněz, který mé narození pečlivě zaznamenal do místní kroniky.

Nic špatného netuše jsem se od mládí připravoval na obchodnickou kariéru. Ta sice nebyla tak lákavá

jako možnost si v klidu obhospodařovat malý statek, ale bylo to lepší než nic. Navíc jsem se utěšoval myšlenkou, že ne každý obchodník musí putovat po dalekých krajích a možnost navštěvovat četné příbuzenstvo v ne příliš vzdáleném okolí během obchodních cest se nejevila tak špatná. I proto jsem se s velkým sebezapřením naučil už v dětství číst, psát i počítat. Kromě toho jsem se celkem obstojně naučil lentýrštinu, což byl obecný jazyk, kterým se mluvilo jak v říších severně od Hopské vrchoviny, tak se používal mezi obchodníky.

Jediné, co by snad nasvědčovalo tomu, že jsem nějak výjimečný, byla má zvláštní paměť. Ta se nejprve projevila v okamžiku, kdy jsem se učil číst a psát. Později mi způsobila nejeden problém v časech, kdy jsem se učil cizím řečem: byl jsem si schopen do nejmenších detailů zapamatovat jakýkoliv text, případně náčrtek, ke kterému jsem se dostal. Problém však byl v tom, že jsem si jak texty, tak náčrtky zapamatoval jako obrazy, které jsem musel znovu číst. To mě jako dospívajícího rozhodně žádným nadšením nenaplňovalo a já nabyl přesvědčení, že tuto svou schopnost nikdy pořádně nevyužiji.

Na oslavě mých desátých narozenin se domluvili rodiče s místním obchodníkem, že k němu budu moci napřesrok vstoupit do učení. Dostal jsem krásné nové šaty a už se nemohl dočkat, jak budu jezdit na kozlíku,

odkud budu bičem pohánět pár oslíků, kteří tahali obchodníkovu káru. Tyto sny se ale neměly naplnit.

Nedlouho po oslavě desátých narozenin se u nás ve vsi objevila skupina kněží, kteří doprovázeli honosný vůz tažený koňským čtyřspřežím. V něm cestoval opat ze vzdáleného kláštera, který se do odlehlého koutu Hopské vrchoviny vydal na kontrolu farností. Několik dní tak na naší faře hodoval a kontroloval záznamy. Jaký by asi byl můj další osud, kdyby tam tenkrát kněží jen hodovali. Bohužel byli kněží při své kontrole velice pečliví, a proto jim nezůstal záznam o mém narození utajen.

Jakmile se o něm dozvěděl opat, nechal si předvolat našeho kněze a podrobil ho pečlivému výslechu, po němž měl jasno. Byl jsem vyvoleným a jako takový jsem měl být vyslán do hlavního chrámu Věčné bohyně, kde jsem se měl připravovat na dráhu kněze. Hlavní chrám Věčné bohyně se nacházel v jakémsi dalekém Pentu, který byl hlavním městem Lentského království.

Když bylo toto oznámeno rodičům, shodně odpověděli, že ani náhodou a že jediné předurčení, kterého se mi při mém narození dostalo, bylo to, abych byl dobrým obchodníkem. Tím považovali věc za vyřízenou, ovšem kněží se jen tak nevzdávali. Když nepochodili u rodičů, zašli za starostou, kterého se jim podařilo přesvědčit mnohem snadněji. Navíc roztrousili po

vesnici, jaká čest bude pro všechny její obyvatele, když bude jeden z nich vysvěcen na kněze přímo v hlavním chrámu Věčné bohyně.

Šeptanda a obdivné pohledy pak rodiče během několika dní přesvědčily a oni nakonec nabídku kněží přijali. Tak se stalo, že mi matka jednoho červnového dne předala velký vak plný mých nejoblíbenějších dobrůtek, otec k němu dodal cestovní plášť po dědovi, který byl vášnivý cestovatel a jednou prý zavítal až do hlavního města našeho hrabství. Sourozenci přidali několik drobností a po srdečném objetí se všemi jsem byl odveden před kostel, kde již byli připraveni kněží na dalekou cestu, tedy alespoň dva z nich. Zbytek se vracel do opatství, které bylo výrazně blíž než Pent, to jsem však tehdy netušil.

„Vítám tě, milý Dahakusi, mezi námi. Přicházíš právě včas. Jak vidím, jsi připraven na cestu, tak tedy vyrazme," pronesl opat a chystal se nasednout do kočáru.

„Děkuji za přivítání, nejsem si jistý, zda mě cesta do Pentu láká, ovšem jak se dívám na své maličké nožičky, bude asi lepší, když se povezu s vámi v kočáře," odpověděl jsem mu, a když jsem si všiml překvapených pohledů kněží, tak jsem rychle dodal: „No, abych nezdržoval."

„To nepřipadá v úvahu," odsekl opat. Pak si ale všiml toho, že celý výstup sleduje hlouček sousedů, a rychle dodal: „Kněží i novicové, ke kterým se od této

chvíle řadíš i ty, Dahakusi, žijí v pokoře a chudobě, a proto se nesluší, aby jezdili v kočárech."

„Pokud to je pravda, tak ho tu můžete nechat mým rodičům a vyrazit na cestu pěšky společně s námi," odpověděl jsem s dětskou bezelstností.

Opat zrudl ve tváři a zafuněl. Duchaplnosti ale nepozbyl jeden postarší kněz, který spíše než mně, tak shromážděným sousedům vysvětlil: „Otec opat má od dlouhotrvajících modliteb špatná kolena, a pokud chce dostát svým povinnostem, mezi které patří i navštěvování všech jeho oveček, tak se s těžkým srdcem musí zříci části chudoby a cestovat ve voze, což je ale fakticky jen další projev jeho pokory, se kterou vykonává své poslání."

Ještě jednou jsem se rozloučil s rodinou a známými a pak, obklopen kněžími, vyrazil do neznáma. Dokud jsme procházeli známou krajinou, tak jsem byl celkem veselý a kněžím popisoval okolí. Už odpoledne jsme se ale dostali do míst, kam jsem nikdy nezavítal. Plíživě se mě zmocňoval stesk, čehož si všimli mí průvodci a popisováním krás hlavního chrámu se mě snažili rozveselit. Výsledek jejich snah byl ale zcela opačný. Čím víc mluvili o cizích místech, tím víc jsem si uvědomoval, jak obtížné pro mě bude vrátit se domů.

Bylo to asi třetí den cesty, kdy jsem se probudil uprostřed noci, vyšel ven z hostince, kde jsme nocovali

a zahleděl se na hvězdnou oblohu. Zmítaly mnou různé pocity. Tím nejsilnějším byl stesk po domově. Celé mé tělo se chvělo touhou po tom, rozběhnout se zpět domů. Sotva jsem ale udělal několik kroků, spatřil jsem padající hvězdu, jejíž krása mně učarovala. Když hvězda zmizela za obzorem, náhle jsem si uvědomil, že se ve mně objevila touha poznat, co se za ním ukrývá. Zvědavost byla jednou z vlastností, která z části hobitů učinila světaznalé cestovatele. Moc jich nebylo, ale já se v ten okamžik stal jedním z nich.

Potichu jsem se vrátil do hostince, přičemž jsem si všiml, že mě na mé noční procházce doprovázely pohledy jednoho z kněží, který mě povzbudivě poplácal po rameni, když jsem kolem něj mířil ke svému slamníku. Ulehl jsem, a než jsem vplul do říše snů, tak jsem si umínil, že už nikdy nebudu zbytečně smutnit. Osud mi nabídl příležitost a já se jí rozhodl plně využít.

Následující den se od nás odpojil opat s doprovodem a já dál pokračoval jen se dvěma bratřími. To mi celkem vyhovovalo, neboť jsem se v přítomnosti opata necítil zrovna dobře, a i na mých společnících bylo vidět, že se trochu uvolnili. Toho jsem využil k pokládání všemožných otázek, týkajících se krajiny, kterou jsme procházeli. Při konverzaci nám cesta příjemně ubíhala, ovšem po pár dnech jsem už z ní byl celkem unavený. Mé nožičky nebyly zvyklé na dlouhé pochody a já

upadal do letargie. Toho se pokusili využít mí průvodci a začali mně vyprávět o krásách církve a náboženství.

Toto povídání mě ale příliš nenadchlo. Proto jsem ho často přerušoval otázkami: „Už tam budeme?“ Nebo před každým městem: „To je Pent?“ Přiznám se, že jsem si celkem užíval povzdechů, které byly první reakcí na tyto otázky, a po nich následovalo trpělivé vysvětlování, jak daleko to je ještě do Pentu nebo jak Pent vypadá.

Pak jsme se dostali k soutoku Efuru a Tergedu, dvou obřích řek protékajících skrz Hopskou vrchovinu. Tam jsme se nalodili na velkou říční loď, kterou jsme pokračovali dál k severu. Plavba na lodi mě celkem nadchla. Celé dny jsem nemusel dělat nic jiného než nepřekážet pracujícím lodníkům, a proto jsem měl dost času pozorovat okolí řeky. Tam se táhly nedozírné lány polí, mezi kterými vykukovaly rozlehlé vesnice a obrovská města, kde, jak mě bratři poučili, žily tisíce lidí.

Loď každé odpoledne zakotvila v nějakém přístavu a lodníci pak vykládali a nakládali těžké žoky všemožného zboží. To byly mé nejoblíbenější chvíle, neboť během nich jsme nesměli překážet na palubě a mohli se věnovat prohlídce měst. Ta byla skutečně obrovská. Na vlastní oči jsem se přesvědčil o tom, že kněží neměli zcela pravdu v tom, že jsou obydlena lidmi. Tedy jen lidmi. Kromě lidí tu bylo možné potkat elfy, barbary,

trpaslíky, hobity i gnómy, kteří tu vytvářeli pestrou směsici obyvatel.

Architektura měst, jejich křivolaté uličky a všemožné pachy, které se jimi linuly, to vše jsem nadšeně poznával a občas, když jsme potkali nebezpečně vypadající ozbrojence, jsem byl moc rád za společnost kněží, vůči kterým si nikdo nic zlého nedovolil. Světem, který se ukázal být neskutečně větší, než jsem si ještě před několika dny představoval, jsem byl okouzlený.

Párkrát jsme přesedli z jedné lodě na druhou, než se před námi jednoho dopoledne objevil další soutok dvou obřích řek. Tentokrát se jednalo o soutok Efuru a Seley. V jeho středu se nacházel obrovský ostrov, který spojovaly s břehy mohutné, několik stovek metrů dlouhé mosty. Ostrov samotný měl, jak jsem se dozvěděl od svých průvodců, dobrých třicet kilometrů čtverečných a byl celý hustě zastavěn největším městem známého světa, které se nazývalo Pent.

Konečně jsem byl tedy u cíle své cesty. Vylodili jsme se v rušném přístavu a hned jsme zamířili do středu města, kde se nacházel hlavní velechrám Věčné bohyně, vedle něhož, oddělen jen neznatelnou zídkou, stál neméně obří velechrám Věčného boha. My zamířili k prvnímu z nich. Už pár ulic za přístavem na mě dýchlo neuvěřitelné parno, které tu na konci července dělalo z města pekelnou výheň. S tou se na mnoha místech pokoušely bojovat všudypřítomné

fontány, jejichž tryskající voda příjemně ochlazovala jejich okolí. Samotná cesta, vedoucí hlavními, místy i deset metrů širokými ulicemi, nám zabrala skoro celý den.

Přiznám se, že bychom ji mohli urazit výrazně rychleji, já se ovšem neustále zastavoval a nechal si vyprávět o divukrásných sochách, fontánách, palácích a dalších všemožných skvostech, které jsem cestou spatřil. Jako bych byl tušil, že musím využít posledních chvil, než se pro mě tyto krásy stanou na dlouhou dobu nedostupné.

Pokud mě ohromovaly stavby, které jsem viděl cestou k velechrámu, tak velechrám samotný mi vyrazil dech. Byl snad větší než některá z měst, kterými jsme procházeli cestou do Pentu. Zdobily ho tisíce soch, většina z nich představovala svaté muže a ženy v nadživotní velikosti, ovšem nechyběly ani strach nahánějící chrliče. Později jsem se dozvěděl, že chrámový komplex tvoří několik propojených budov, mezi kterými se rozprostíraly kouzelné parky s desítkami fontán. Pod celým komplexem se nacházelo mnohopodlažní podzemí, o jehož skutečném rozsahu vědělo jen velice málo osob.

Když jsem tehdy poprvé vstoupil do velechrámu, osvětlovaly vše desítky magických pochodní. Nevstupovali jsme do něj hlavním vchodem, ale jedním z několika bočních.

„Můžeme si tu někde dát něco k jídlu?“ zeptal jsem se, neboť jsem měl už celkem velký hlad.

„To bychom mohli, pokud bys cestou tolik nezdržoval. V tuto hodinu už má jídelna zavřeno. Nechť je to tvou první lekcí. Dnešní postní den pak ber jako jedno ze svých prvních pokání,“ odpověděl mi kněz.

S povzdechem jsem ho následoval a umiňoval si, že už se nikdy nikam nevydám bez nějakých železných zásob. Po vstupu do velechrámu jsme se dostali do labyrintu spoře osvětlených chodeb, kde se pohybovalo jen minimum kněží, kteří chvátali různými směry. Všichni s úsměvem pozdravili mé průvodce, přičemž mě většinou ignorovali. Mí průvodci s několika z nich prohodili pár vět, kterým jsem ovšem nevěnoval pozornost.

Prošli jsme dvěma poschodími, než jsme se dostali do dlouhatánské chodby, kterou z obou stran lemovaly nekonečné řady dveří. Všechny měly nad futry vytesaná čísla.

Zastavili jsme se u jedněch, které nikterak nevybočovaly z řady.

„Tady je tvá cela. Dobře si zapamatuj její číslo, neboť ji budeš obývat po celou dobu svého studia,“ řekl můj průvodce.

Hrklo ve mně a já ze sebe ulekaně vysoukal: „Vždyť jsem ale nic tak hrozného neudělal. Vždyť jste mi říkali, že jsem vyvolený! Proč mám strávit celé studium ve vězení?“

„V jakém vězení?“ zeptal se udiveně průvodce, ale než svou otázku dořekl, tak mu došlo, proč jsem se tak vyděsil, a proto mi nedal čas k odpovědi a hned navázal vysvětlením: „To není žádné vězení. Pokoje, které v chrámu obýváme, se nazývají cely. Shoda s vězeňskými celami je zcela náhodná. Podobné s nimi je snad jen to, že jejich výbava je hodně prostá. Každý z obyvatel chrámu má jednu jen pro sebe. Věříme, že každý někdy potřebuje samotu, a tvá cela bude fakticky jediným místem, kde se budeš moci v osamocení věnovat horoucím modlitbám.“

Celkem se mi ulevilo. Než jsem poprvé otevřel dveře své cely, pečlivě jsem si zapamatoval její číslo. Nevím, jestli to byla náhoda, nebo záměr, ale číslo nad ní bylo 333. Pak jsem vzal odhodlaně za kliku a otevřel.

Než jsem se mohl rozkoukat, tak se za mnou ozvalo: „Ráno nikam neodcházej, vyzvednu tě a pak tě seznámím s chrámem. Zbytečně bys tu sám bloudil. Nyní ti přeji dobrou noc.“

Zdvořile jsem poděkoval a pak za sebou zavřel. Měsíční svit celu matně osvětloval a já tak mohl spatřit, že cela má tak tři metry na délku a dva na šířku. Její kamenná podlaha po parném dnu příjemně chladila. Polovinu z ní zabírala postel se slamníkem, která musela být pro člověka dost těsná, pro mě však byla luxusně velká. Kromě ní bylo před malým okénkem

klekátko, na kterém se ale dalo celkem pohodlně sedět, tedy pokud byl sedící mé velikosti. Pak tu už byla jen truhlička s klíčem, kam jsem si mohl dát osobní věci, kterých ale mnoho nebylo. No, a to bylo vše.

Odložil jsem si těch pár svých věcí a s kručícím bříškem vlezl do postele. S myšlenkami na domov jsem probděl polovinu první z mnoha nocí, které jsem strávil ve své cele.

KNĚŽSKÝ SEMINÁŘ

Kněžské semináře začínaly na začátku října a trvaly bez přestávky až do června, kdy se skládaly každoroční zkoušky. Ten, kdo je složil úspěšně, se mohl na celé léto vrátit domů a tam pomáhat rodičům. Ten, kdo zkoušky nesložil, měl léto k tomu, aby si před opakováním daného ročníku doplnil mezery ve vzdělání. Já dorazil do velechrámu na konci července, měl jsem tak dost času se s ním před začátkem semináře dobře seznámit.

První dny jsem procházel chrámem v doprovodu kněze, který mi trpělivě vysvětloval, co se kde nachází. Z počátku mi chrámové budovy připadaly jako neskutečný labyrint, ve kterém se nebudu moci nikdy zorientovat. Pozvolna jsem ale poznával, že byly všechny navrženy s velkým důmyslem a řádem. Sotva jsem ho pochopil, nebyl pro mě problém se v něm orientovat, což mi umožnilo ho prozkoumávat samostatně.

Brzy jsem zjistil, že v rozsáhlých knihovnách pilně studuje nesourodá skupina studentů. Všichni byli starší než já a snad jen kvůli svému usilovnému studiu nestáli o mou společnost. To mě trochu mrzelo, ale nechtěl jsem se vtírat tam, kde jsem nebyl vítán.

Místo toho jsem se s nefalšovanou hobití zvědavostí pustil do průzkumu chrámového podzemí. Tam se kromě mnoha jiného nacházely rozsáhlé knihovny, kde se uchovávaly prastaré spisky, které se buď už nevešly do nadzemních knihoven, nebo o jejich studium už nikdo nestál. Mě ale už tehdy fascinovala jejich vůně, nádherné provedení vazeb a úchvatné ilustrace, které se v nich často objevovaly. Bohužel většina z nich byla napsána jazykem, který jsem nebyl schopen přečíst.

Dříve než jsem se nadál, se v chrámu začali objevovat studenti, kteří se vraceli z návštěv svých rodin. Ti přicházeli sami, zatímco studenty prvního ročníku semináře vždy doprovázeli kněží, kteří je přiváděli z různých míst severního Garbonu. Opatrně jsem se začal seznamovat, ovšem drtivá většina ze studentů byla fanaticky zapálená do víry a já si s nimi už po několika větách neměl, či spíše nechtěl nic povídat.

Ti, co nebyli zapálení do víry, pocházeli z řad šlechty a do semináře vstupovali s výhledem toho, že po jeho absolvování budou rychle postupovat v církevní hierarchii, takže s někým, kdo pocházel z chudých poměrů, se rozhodně nehodlali zahazovat. A tak, ač

obklopen mnoha lidmi, začal jsem se po pár dnech cítit dost osaměle.

Když začal seminář, zjistil jsem, že se rozhodně nejedná o nic pro mě. V předmětech, které mě bavily, jsem za ostatními studenty v ničem nezaostával, ovšem slepě se učit něco, co mi nedávalo smysl, jsem rozhodně nehodlal. Značný odpor jsem měl k učení se církevním regulím, ovšem zdaleka největším problémem se pro mě stala síla mé víry. V té jsem byl dost laxní, což bylo zásadní pro postupování ve vyšších ročnících. Snad i proto jsem pětiletý seminář nakonec studoval dobrých patnáct let, a to jsem měl před sebou ještě zkoušky posledního ročníku.

Jak roky běžely, stával jsem se zdaleka nejstarším studentem ročníku, který jsem zrovna studoval. Naštěstí jsem mezi spolužáky kvůli své hobití velikosti nikterak nevyčníval, spíše naopak. Díky tomu, že jsem se při studiu každého ročníku zasekl vždy jen na několika předmětech, jsem měl stále více prostoru k samostudiu. Toho jsem nejdříve využíval k učení se starým jazykům, posléze pak studiu knih, které se nacházely v hlubokém podzemí.

Z počátku jsem si tyto svazky pročítal náhodně, po několika letech jsem pochopil klíč, kterým byly roztříděny. Ze seminářů jsem věděl, že v dávných časech měla každá rasa své bohy, ve které se ale z různých důvodů přestalo věřit. S využitím znalostí o roztřídění

knih jsem se dal do studia všeho, co se týkalo dávných hobitích bohů, k čemuž mi značně pomohlo i to, že už tehdy jsem ovládal mnohé, nyní už zaniklé jazyky. Jelikož jsem si uvědomoval, že by to mohlo být vnímáno jako kacířství, tak jsem toto své studium všemožně zastíral rádoby ulejváctvím.

Po deseti letech strávených v semináři jsem se ve sklepeních dostal k tomu, že v dávných časech ovládali kněží boha Dionýsa umění měnit vodu ve víno. To mě velice zaujalo a já strávil další rok vyhledáváním všeho, co se tohoto umění týkalo. Víno bylo nápojem hobitů a v chrámu jsem se k němu dostal jen velice zřídka. I to ale stačilo k tomu, abych si ho velice oblíbil. Možnost měnit vodu, které bylo všude dost, v tak lahodný nápoj, kterým víno bezesporu bylo, mi učarovala.

Jakmile jsem nastudoval veškerou dostupnou látku k tomuto umění, dal jsem se do pokusů. Desítky a možná i malé stovky hodin jsem strávil nad pohárem vody v zarputilé, avšak marné snaze ji změnit ve víno. Má neústupnost se vyplatila. Jednoho večera, kdy jsem upadl do zvláštního transu, se mi změna vody ve víno konečně podařila. Ač bylo celkem kyselé a chutí připomínalo to, které se mi občas podařilo vyloudit v kuchyni, stejně to byl zázrak.

Od té doby jsem s touto nově nabytou schopností neustále experimentoval. Každý další pokus byl pro

mě snazší, ovšem víno stále nebylo příliš dobré. Pak jsem si uvědomil, že pokud chci měnit vodu v dobré víno, musím toho o víně vědět co nejvíce a ideálně i různá vína ochutnat. K tomu jsem upřel veškeré své snažení v dalších dvou letech. O víně jsem si přečetl vše, co bylo v chrámových knihovnách.

Pak jsem musel vyřešit problém, jak se dostat k lepšímu vínu, které bylo dost drahé, a já pochopitelně neměl v kapse ani stříbrňák. Zde mi ale nevědomky pomohli spolužáci ze šlechtických rodin. Těm jsem začal své víno prodávat. Sice jsem cítil, že prodávat přeměněné víno není etické, ovšem v koutku mysli se mi objevil citát o tom, že účel světí prostředky. Jelikož jsem víno prodával jen kvůli tomu, abych se zdokonalil v této dovednosti, vycítil jsem, že by to dávný Dionýsos schválil.

Z počátku bylo víno pro šlechtické potomky téměř nepitelné, neboť byli samozřejmě zvyklí na ta nejlepší, ovšem i špatné víno bylo lepší než žádné. Jak jsem se ale dostával k lepším vínům, byli stále spokojenější a tím i ochotnější za ně platit vyšší sumy, což mi umožňovalo dospět i ke skutečně excelentním archivním vínům.

Čím více jsem s přeměnou experimentoval, tím více jsem byl schopen měnit následky, které jeho pozření mělo. Jen s drobnou snahou jsem tak mohl docílit toho, že se po mém vínu nebyl schopen nikdo

opít, nebo naopak že se jím sebemohutnější jedinec opil už po jedné skleničce. To bylo celkem jednoduché. Mnohem obtížnější bylo dosáhnout toho, aby se po jeho pozření změnila povaha, případně zdůraznil zvolený aspekt povahy. I to jsem ale nakonec zvládl. Občas mě mrzelo, že veškeré tyto efekty vyprchaly obdobně rychle, jako by se z těla odboural alkohol ve vínu přirozeně obsažený, ovšem mnohem důležitější bylo to, že nikterak neovlivňovaly chuť vína, čehož jsem začal opatrně využívat.

Nevím proč, ale už po několika letech mě zkoušeli kněží zásadně s velkým džbánem vína, ze kterého v průběhu mých zkoušek zvolna upíjeli. Prý by mě bez tohoto elixíru museli přizabít. S trochou studu musím přiznat, že jsem toho během zkoušek na konci čtvrtého ročníku trochu využil. Poté, co jsem během příprav nenápadně pozměnil účinky vína, mí zkoušející úplně zapomněli na témata, která měli pro mě připravena, a po dvouhodinovém povídání mi zapsali všechny zkoušky.

Po letech jsem tak mohl navštívit rodiče. V kněžském rouchu, které chránilo před zloději spolehlivěji než královská garda, a s tornou naditou zlatem jsem se vydal na cestu k domovu. Hned za Pentem jsem si ale pronajal celou kajutu na říční lodi a velkou část cesty tak mohl strávit v pohodlí, s přísunem vybraných pochoutek. Na soutoku Efuru a Tergedu jsem se ale

musel s pohodlnou kajutou rozloučit a dál pokračovat po souši, což ale rozhodně neznamenalo že po svých. Za pár desítek zlatých jsem si pronajal skrovný kočár, který mě zavezl až do rodné vsi.

Mé utrácení bylo všem trochu podezřelé, ovšem stačilo naznačit, že jsem šlechtickým synkem, kterému byla určena církevní kariéra, a bylo vše v nejlepším pořádku. Díky tomu jsem se klidnou oblastí dostal až domů bez nejmenších problémů. Od mé poslední návštěvy uplynulo čtrnáct let a já domovskou vesnici téměř nepoznal. Ne že by se za ty roky nějak změnila – jen se mi rodná ves po pobytu v Pentu začala zdát nějaká maličká. Kromě toho se tu vůbec nic důležitého nedělo, což jsem si do té doby vůbec neuvědomoval.

To jsem ale na sobě nedal vůbec znát a na všechny strany rozdával srdečné úsměvy, které minimálně zpočátku nebyly příliš upřímné. Stejně jako úsměvy nebylo pravdivé ani mnoho z toho, co jsem sousedům vyprávěl. Všichni si totiž pamatovali, že mé studium mělo trvat pět let, a já měl v Pentu začít už patnáctý rok studia. I to se mi ale podařilo vysvětlit. Ač jsem si mnohé vylhal, sousedé tomu celkem uvěřili, neboť si ve své dobrosrdečnosti ani neuměli představit, že by jim mohl někdo takto lhát. Musím podotknout, že jsem na své lhaní nebyl vůbec hrdý, ale neměl jsem to srdce povědět svým rodičům pravdu.

Návštěva rodné vsi byla nakonec dalším z mnoha poučení, kterých se mi během studia dostalo. Tady jsem si uvědomil, že mnohé, co jsem začal v Pentu považovat za velice důležité či samozřejmé, zas tak důležité a už vůbec samozřejmé není. Harmonický život bez výraznějších vzruchů a lží se ukázal být důležitější než bohatství a úspěch.

Po většinu léta jsem pomáhal rodičům při sklizni a velice si užíval večerních posezení nad sklenkou vína. Tehdy mě napadlo, že bych poslední měsíc, kdy už byla úroda na Hopské vrchovině stejně sklizena, mohl strávit objížděním zdejších vinných sklípků a degustací zdejších vín, které místní vyráběli v drtivé většině jen pro svou potřebu. Můj nápad nadchl mé rodiče, kteří se na okružní cestu po sklípcích vypravili se mnou.

Byl to úžasný měsíc, během kterého jsem si výrazně rozšířil znalosti vína. Mnohý hobití vinař měl ve svém sklípku vína, která se svou kvalitou a chutí mohla směle měřit s těmi, která se podávala na královských hostinách. Když jsem pak občas naznačil, že by svá vína mohli draze prodávat, byl reakcí vinařů údiv. Nikdo z hobitů příliš nechápal, proč by se měl více dřít jen kvůli tomu, aby víc vydělal, když jim současné výdělky umožňovali pohodlné živobytí.

Po skončení okružní cesty po vinných sklípcích jsem se doma s rodiči srdečně rozloučil, přičemž jsem jim zanechal zbylé zlato. Pěšky se následně vydal na

zpáteční cestu, kterou jsem si dost užíval. Během chůze jsem totiž mohl výrazně intenzivněji vnímat krásy Hopské vrchoviny. Když jsem pak dorazil k soutoku Efuru a Tergedu, nechal jsem se lodí převézt jen přes Terged a podél pravého břehu Efuru jsem pokračoval směrem k Pentu.

Města, která jsem doposud vídal jen z lodní paluby, jsem tak mohl poznat mnohem líp. Díky tomu jsem zjistil i to, že městská kanalizace, která v Pentu bezvadně fungovala, rozhodně není samozřejmostí a města, která ji neměla, dost nevábně páchla. Zato obyvatelé, zejména ti chudší, neměli nikdy problém s tím mi poskytnout nocleh. Přespávání na farách, které stály v blízkosti kostelů, jsem se snažil vyhnout v obavě, že by tamní kněží pravděpodobně neuvěřili, že někdo tak starý jako já by mohl být teprve studentem čtvrtého ročníku pětiletého kněžského semináře, a zbytečně jim lhát se mi moc nechtělo.

S nohama příjemně unavenýma jsem dorazil zpět do velechrámu jen den před začátkem semináře. Po návratu jsem pak zcela změnil přístup v distribuci bohem stvořeného vína. Místo toho, abych ho prodával bohatším studentům, nabízel jsem ho zdarma všem, přičemž jsem si pohrával s jeho odrůdami a místo zisku sledoval, jak která mým spolužákům chutná. S notným překvapením jsem pak zjistil, že se mezi mou klientelou objevilo i několik učitelů.

I přes snahu o celkovou změnu svého přístupu ke studiu jsem se stále nemohl přinutit k tomu, abych slepě věřil něčemu, co mi bylo předkládáno. I přes velkou snahu svých učitelů jsem tak nebyl schopen vyvolat ani tu nejjednodušší prosbu jménem Věčné bohyně, což bylo hlavní podmínkou pro úspěšné ukončení posledního ročníku semináře. Jelikož jsem se pevně rozhodl u zkoušek nepodvádět, byl jejich výsledek předem jasný a to, že jsem je nesložil, mě ani nepřekvapilo.

Zatímco úspěšní žáci houfně opouštěli chrám, já byl v podzemní knihovně, kde jsem studoval staré spisky ve snaze najít nějaké řešení svého problému, avšak marně. Jen velice neochotně jsem si připouštěl, že dokončení studia se pro mě stalo nedosažitelnou metou. Svůj splín jsem pak každý večer utápěl ve víně, o kterém jsem se někde dozvěděl, že se v něm ukrývá pravda.

Mohly uběhnout tak tři týdny od konce semináře, když se jednoho večera rozlehlo podzemní knihovnou hlasité volání: „Dahakusi, kde jsi? Máš se okamžitě odebrat k biskupovi!!!“

Hrklo ve mně a já se v návalu paniky schoval mezi regály. Trvalo hodnou chvíli, než jsem se uklidnil. „No, co? Jsem tu už patnáct let, a ještě jsem nebyl schopen dodělat pětiletý seminář. Navíc studentům i učitelům dodávám víno, které kacířsky vytvářím. Jak dlouho asi

mohlo trvat, než se mnou biskupovi dojde trpělivost? Hlavu vzhůru, Dahakusi, nic horšího než vyhazov tě nečeká," řekl jsem si v duchu a vyšel volajícímu knězi naproti.

„Konečně jsem tě našel! Jeho Excelence biskup tě nechá už dobré tři hodiny shánět! Máš k němu co nejrychleji dorazit, ovšem když vidím, v jakém stavu jsi, radil bych ti, abys nejdříve navštívil umývárnu a dal se pořádně do kupy," vyhrkl na mě kněz.

„Nevíte, co po mně chce, důstojný pane?" vykoktal jsem ze sebe.

„To ví asi jen on. A nezdržuj, čím dřív se k němu dostavíš, tím dřív se to dozvíš," odpověděl kněz a nejkratší cestou mě vedl k umývárně. Tam jsem ze sebe shodil pomačkaný šat a v ledové vodě ze sebe pokusil smýt špínu a stopy po konzumaci vína. Pak jsem vydrhl i svou kutnu, a ještě mokrý chtěl vyrazit k biskupovi.

„Počkej, Dahakusi, takto k Jeho Excelenci nemůžeš. Těch několik dalších minut zdržení už nic nezhorší. Stavíme se ještě v prádelně a tam si vezmeš nějakou čistou kutnu," rozhodl kněz, když si mě kriticky prohlédl. Pak jsme rychlou chůzí zamířili do prádelny, odkud jsem skoro běžel k biskupovým komnatám, které se nacházely v nejvyšším patře, přičemž jsem nechal udýchaného kněze daleko za sebou.

V předpokoji biskupových komnat jsem narazil na jeho sekretáře.

„No to je dost, že jsi se už ne tak mladý novici urá-čil! Příště ti necháme poslat oficiální pozvání minimálně týden před audiencí, abys na ni byl schopen dorazit včas," pronesl sekretář ironicky a pak tiše zaklepal na dveře biskupových komnat.

„Dále," ozval se arogantní hlas.

Sekretář opatrně otevřel dveře a bez toho, aby vstoupil do komnaty, se hluboce uklonil a pronesl: „Předvolaný novic Dahakus se právě dostavil. Je Vaše Excelence ochotna ho přijmout, nebo se má vrátit ve vhodnější čas?" pronesl uctivě sekretář.

„Sice jsem měl už na programu něco jiného, ale tato věc nesnese odkladu. Nechť vstoupí," rozhodl biskup a sekretář mi skoro neochotně uvolnil vchod do jeho komnat.

Tušil jsem, že si církevní hodnostáři nežijí špatně, a biskupové patřili mezi ty nejmocnější, ovšem bohatství komnaty, do které jsem vstoupil, mě na chvíli ohromilo. Zlato se tu střídalo s drahými kameny, perleť s perlami. Vzácnými dřevy byly obloženy všechny stěny, na kterých se rýsovaly nádherné mozaiky. Všude po rozlehlé pracovně stál nábytek, jehož jeden kus měl větší cenu než celé hospodářství mých rodičů. Za nádherně zdobeným stolem seděl obtloustlý člověk, kterého jsem doposud vídal jen z dálky během bohoslužeb.

„Jen přistup blíž, Dahakusi, a posaď se," vyzval mě biskup s falešným úsměvem.

Váhavě jsem udělal několik kroků a posadil se na židli, která stála před stolem. Snažil jsem se moc nerozhlížet, ale příliš mi to nešlo. Mé oči tak bezděky těkaly po pracovně.

„Asi přemýšlíš, proč jsem si tě nechal zavolat. No, nebudu tě dlouho napínat. Mám pro tebe dvě dobré zprávy. Víš, před několika hodinami jsem se vrátil z jednání církevního sněmu, kde byl našemu chrámu přiřknut důležitý úkol, kterým jsem se rozhodl pověřit právě tebe," oznámil mi sladkým hlasem.

„Ale ctihodný otče, tedy pardon velectěná Vaše Excelence, ať je to jakýkoliv úkol, já určitě nejsem nejvhodnější osoba pro jeho vykonání. Vždyť je chrám plný schopných bratří a já ke všemu ještě ani nebyl vysvěcen na kněze," vykoktal jsem ze sebe.

„Ach ano, ta drobnost s těmi nevydařenými posledními zkouškami. Rozhodl jsem se jejich výsledek přezkoumat, a jak se zdá, prokázal jsi během nich dostatečné znalosti a schopnosti, které jsou nutné k tomu, abych ti mohl poskytnout kněžské svěcení. To je vlastně ta druhá dobrá zpráva, kterou jsem ti chtěl sdělit," pronesl biskup se zvláštním úsměvem.

Nyní jsem už nemohl jinak, a tak jsem s hranou radostí prohlásil: „Bude mi nejvyšším potěšením splnit jakýkoliv úkol, kterým jste se rozhodl mě pověřit Vaše Excelence! Z celého srdce také děkuji za vaše rozhodnutí uznat mé poslední zkoušky!"

„Tato odpověď se mi už líbí mnohem víc! Tak tedy pozorně poslouchej. Tvůj úkol bude celkem jednoduchý. Zítra, hned brzo ráno, se vypravíš do Borgu, jednoho města v Rösslandském království, kde vyhledáš válečníka Hruna a hraničáře Ognise, které mi sem přivedeš," oznámil mi biskup.

Jelikož jsem se během let seznámil celkem podrobně s historií Garbonu, tak mi tato dvě jména nebyla neznámá a mě se na chvíli zmocnila veliká hrůza.

„Velectěná Vaše Excelence, mohu mít jednu malinkou otázku? Jedná se o toho Hruna s Ognisem, kteří jsou zmiňováni v celé řadě svazků, přičemž mnoho z nich praví, že se jedná o jedny ze zakladatelů dávných společenstev dobrodruhů, kteří se jako jedni z mála vrátili z velkého tažení na Severní kontinent zcela nepoznamenaní a kteří z nějakého důvodu nestárnou?" vykoktal jsem ze sebe.

„Přesně o ty se jedná," připustil neochotně biskup.

„Ale Vaše Excelence, pokud jsem studoval nedávnou historii správně, tak oba nemají v přílišné lásce naši církev. Ba dokonce jsou známy případy, kdy hrubě inzultovali, ba dokonce odpravili přední hodnostáře církve. Můžete mi, ponížen prosím, prozradit, kolik stovek gardistů dostanu doprovodem?" vykoktal jsem ze sebe.

Biskup se na mě zadíval a jeho dobrosrdečná maska zmizela. Jeho pohled ztvrdl a on hrozivě pronesl:

„Vypravíš se tam sám! Nemáš se čeho bát, neboť naší církvi dluží několik laskavostí, a právě uzrál čas, abychom si je od nich vybrali. Nebo snad odmítáš splnit můj rozkaz?“

„Ne, to rozhodně neodmítám,“ odpověděl jsem a rezignovaně svěsil hlavu, neb mi bylo jasné, že nemohu jinak.

„Skvělé! Hej, sekretáři, okamžitě mi přiveď tři svědky a vše potřebné k vysvěcení nového kněze!“ zahřměl biskup.

Než sekretář splnil vše, co se po něm žádalo, tak se biskup s mou neobratnou pomocí nasoukal do obřadního roucha. Pak jsem byl před třemi svědky vysvěcen na kněze. V nevěřícném opojení jsem se chystal opustit biskupovu kancelář. Než jsem tak mohl učinit, zastavila mě jeho poslední slova: „Nemysli si, Dahakusi, že si nejsem vědom tvého slabého zapálení pro naši víru. Proto ti pro jistotu svěřím knihu, kde jsou přehledně sepsány regule, kterými se budeš řídit. Jasné?!“

Přikývl jsem na souhlas a převzal od něj knihu. Pak jsem rychle opustil pracovnu i její předpokoj. Rozhodně jsem neměl nejmenší chuť se zdržovat na těchto místech, která přímo sálala arogancí.

„Počkej přece, ty hobití nekňubo! Musím ti předat pověřovací glejt!“ zavolal na mě sekretář a několika pomalými kroky se ke mně došoural, aby mi pak předal svitek opatřený biskupovou pečetí. Když jsem ho

za rohem přečetl, zjistil jsem, že je v něm sepsán rozkaz v podstatě stejný, jaký jsem vyslechl od samotného biskupa. Svinul jsem svitek a pečlivě ho schoval. Pak už mi skutečně nic nebránilo se jít náležitě připravit na nadcházející cestu.

Na přípravu cesty jsem měl jen několik hodin, a navíc se mi oči už klížily únavou, a tak jsem se občerstvil vínem, které jsem pozměnil k tomu, aby mi dodalo více energie. Následně jsem se plný sil dal do příprav. Nejdříve jsem si obstaral několik cestovních věcí. Pak jsem se vydal do knihovny a po jistém hledání našel mapy, které jsem potřeboval. Ty jsem si stihl i krátce prostudovat, takže jsem získal hrubou představu, kam se mám vydat. Pro jistotu jsem si je ale i přibalil.

Čas se krátil, a tak jsem si následně skočil pro nezbytné zásoby. Než se mi podařilo sehnat bratra, který měl klíče od spíže, už skoro svítalo. Ukázal jsem mu glejt a pak od něj převzal cestovní jídlo, které oč bylo lehčí, o to bylo nechutnější. Na nějaké dohady ale nebyl čas, a tak jsem vzal zavděk tím, co jsem dostal.

Když vyšly první sluneční paprsky, už jsem pod bedlivým pohledem biskupova sekretáře opouštěl brány velechrámu a mířil si to přímo k říčnímu přístavu. Tam jsem nastoupil na první loď a jejímu kapitánu popsal, kam se potřebuji dostat. To už ze mě začalo

vyprchávat posilovací víno a já se tak tak držel na nohou, proto jsem přivítal, když mě nechal kapitán odvést do své kajuty, kde jsem okamžitě usnul spánkem, který neměl daleko od bezvědomí.

VÍNO SBLIŽUJE I LÉČÍ

Když jsem se probudil, bylo už pozdní odpoledne. Protáhl jsem se a vyšel na palubu. S uspokojením jsem zjistil, že loď zrovna přistává v říčním přístavu.

„Vidím, že jsem se probudil zrovna v čas. Moc se vám, pane kapitáne, omlouvám za svou nezdvořilost, která doprovázela mé nalodění, ale byl jsem k smrti unaven. Můžete mi prozradit, kde zrovna jsme?“ zeptal jsem se kapitána.

„Právě přistáváme ve Fulgardu, důstojný otče,“ odpověděl mi kapitán.

Krve by se ve mně nedořezal. „Kde že to jsme?“ zeptal jsem se a doufal, že jsem se napoprvé přeslechl.

„Ve Fulgardu,“ zněla stejná odpověď.

To snad néé! Já jsem ale fakt smolíček. Po celodenním putování jsem se od cíle své cesty vzdálil o dobrých čtyřicet kilometrů, blesklo mi hlavou, neboť jsem moc dobře věděl, že Fulgard leží čtyřicet kilometrů

proti proudu Efuru, tedy úplně na opačné straně, než kam jsem se měl vydat.

„To jste mi nemohl při naloděnı́ řı́ct, že budete plout proti proudu řeky?“ bezděky jsem se pokusil svalit vinu na kapitána.

„Ale já vám to, důstojný otče, řı́kal. Vy jste však nebyl ve stavu cokoliv vnímat. Tak jsem si řekl, že vás nechám odpočinout ve své kajutě. Vždyť s odpočatou hlavou se to lı́p uvažuje a copak je to jeden den při srovnánı́ s věčnostı́ Věčné bohyně,“ odpověděl mi kapitán.

Musel jsem uznat, že má celkem pravdu. Kdo vlastně pozná, že jsem na výpravě strávil o jeden dva dny déle? Proto jsem hodil starosti za hlavu a s povděkem přijal kapitánovo pozvánı́ na večeři, za což jsem se mu odměnil skvělým vı́nem, které jsem mu udělal z břečky, kterou nám hostinský v přı́stavu přinesl.

V družném rozhovoru, který doprovázel naše hodovánı́, jsem od něj získal kontakt na kapitána, který z Fulgardu pravidelně vyrážel až do Lentského zálivu, kde jsem mohl snadno najı́t loď, která bude mı́řit až do vzdáleného Rösslandu. Dobrým vı́nem jsem se rozveselil a mé zdrženı́ už mi nepřipadalo nikterak zásadnı́. Proto když mi kapitán nabı́dl dalšı́ džbánek vı́na, s radostı́ jsem souhlasil. Samozřejmě že jsem ho neopomněl opět trochu vylepšit.

„Hergot, to zdejšı́ vı́no se mi zdá ve tvé společnosti nějaký lepšı́,“ pronesl kapitán, když jsme dopı́jeli

druhý džbán. „Byl by hřích toho nevyužít," dodal vzápětí a objednal další. Začínal jsem cítit omamnou sílu vína, a proto jsem souhlasil i přes slabý hlásek, který mě v mé mysli nabádal ke střídmosti. Bohužel nezůstalo jen u těchto třech džbánků. Jelikož jsem se v pití nikterak nešetřil, není ani divu, že mám velkou část večera obestřenou mlhou zapomnění.

Ráno jsem se probudil nahý v měkké posteli po boku krásné dívky. Ta mě už nějakou dobu se zájmem pozorovala. Když zjistila, že jsem vzhůru, tak mě objala a vlepila mi velikou pusu.

„Teda, já myslela, že vy kněží držíte celibát. Ty jsi mi ale večer ukázal, že jsem se dost mýlila," pronesla slastně a pak do mě dloubla a se zvláštním úsměvem dodala: „Ty jeden divochu."

„No, víte, já jsem byl na kněze vysvěcen v trochu zrychleném řízení a doposud jsem si úplně neosvojil všechny zvyklosti. Někde tu mám ale knížku, kde jsou všechny sepsány, jen jsem se tak nějak nedostal k tomu, abych si je všechny řádně prostudoval," přiznal jsem se.

„Aha, to asi myslíš tu knížečku, kterou jsi včera všem ukazoval, abys pak prohlásil, že je dobrá tak akorát k tomu, aby si s ní někdo vytřel řiť," odpověděla mi dívka.

Zatrnulo mi a opatrně jsem se zeptal: „To je žert, viď?"

„Ale vůbec ne. Bylo celkem zábavné, když jsi pak svá slova proměnil v čin," odpověděla vesele.

„Ups, zdá se, že mám o další problém víc. Nechci být úplně nezdvořilý, ale můžeš mi prosím trochu připomenout, co se vlastně včera večer v hostinci stalo?" požádal jsem.

„Díky tobě to byl nezapomenutelný večer. Nejdříve jste popíjeli s kapitánem, se kterým jsi přišel. Ten tě pak seznámil s dalším kapitánem, který mezitím dorazil do hospody i se svou posádkou. Pak jste si přesedli k největšímu stolu a ty jsi začal ukazovat pravé zázraky."

„Nejdříve jsi vyhrál sázku s hostinským tím, že jsi přeměnil sud vody v nejlepší víno. To jsem ještě nikdy neviděla ani u těch nejlepších potulných kouzelníků. Pak jsi začal s vínem čarovat. Dívky se po jeho vypití začaly samy svlékat a muži se s nimi milovali i přesto, že se byli sotva schopni držet na nohou, přičemž jsi byl jedním z prvních, kteří ochutnali slasti lásky.

Když večer vrcholil, tak jsi nahý vyskočil na stůl a vykřikoval, ať všichni pijí, co jen snesou, že jim po bohem požehnaném vínu nehrozí žádná kocovina. Nakonec ses mi vrhnul do náruče s tím, že pokud si tě dokážu odnést do postele, tak prožiju nezapomenutelné milování, což se k mému údivu potvrdilo," vyprávěla dívka a já během jejích slov rudl stále víc a víc.

„Ehm, to asi budu dlužit hostinskému pořádnou částku, co?" odvážil jsem se zeptat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Velekněžův odkaz 1 - Pochodeň osudu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.